

ken bekræfte eller benegte det. Svad der foreligger for os, gaar ud paa det Modsatte; men den Paagjældende kan have Uret i sin Opfattelse; det kan være en Misforstaaelse, naar han siger, at han har faaet et afflaaende Svar. Jeg beder i det Hele bemærket, at det er ikke Udvalget, men Andragernes egne Ord, der anføres i den Del af Betænkningen, hvor Finantsudvalget ikke ligefrem taler i sit eget Navn. Høve de taget feil i deres Opfattelse, vil det jo komme frem ved nærmere Undersøgelse. — Videre tror jeg ikke, jeg har Anledning til at udtale nu.

Finantsministeren (Strup): Jeg vil blot gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at forbi et Laan til Syvende og sidst vil blive udbetalt gennem Finantsministeren, henhøre ikke Laanesager under ham. Den ærede Ordfører veed saa godt som Nogen, hvor jevnlig der fra andre Ministre fremkommer Forslag om at yde Laan til det og det Foretagende eller til den og den Mand. Den Indsigelse altsaa, som den ærede Ordfører gjorde, at Sagen henhørte under Finantsministeren, fordi det er en Laanesag, forekommer mig egentlig ikke var meget flaaende. — Det er mig meget om at gjøre, at man ikke her skulde have Indtrykket af, at der er nogen urigtig Gjengivelse af Kjendsgjeringer enten fra min eller fra den ærede Ordførers Side. Jeg tror, at Uoverensstemmelsen med Hensyn til Indstillingen under Nr. 5 mellem Lægeerklæringerne for den Paagjældende maaske kunde finde sin Forklaring paa den Maade, at den Attest, jeg har citeret, er den, der ledsagede det Andragende, som blev afflaet af Invalidebestyrelsen, hvorimod der formodentlig samtidigt med Andragendet er indkommet til Udvalget — dersom jeg hørte Datoen af den nye Lægeattest ret, maa det være saa — en ny Lægeattest, som i saa Fald hverken er mig eller Invalidebestyrelsen bekendt, og der kan altsaa ikke hvile noget som helst Ansvar paa os for, at den ny Lægeattest giver det Indtryk, at Invaliderne er bleven strengt behandlet. Den Attest, hvis Ordlyd jeg angav, er og maa være den, som har ledsaget Andragendet, hvorpaa der er givet Afslag, og den Attest stemmer ikke med, hvad Udvalget har angivet som Attest om Invalidens Tilstand. Om hans Tilstand nu er saadan, derom ere baade jeg og Invalidebestyrelsen jo fuldstændig uvidende.

Beth: Den ærede Ordfører yttrede med Hensyn til Andragendet fra Pensionisterne under Nr. 2, om jeg opfattede ham rigtig, at han ikke tror, at jeg skulde være i Stand til at fremsføre Oplysninger, som kunde bevirke en anden Stemning og Anskuelse hos Udvalget, end der hidtil har gjort sig gjældende. Da Andragendet — jeg tror ikke at feile deri — kun henholder sig til aldeles almindelige Betragtninger uden tillige at indeholde Oplysninger om de enkelte Andrageres

Formuesvillkaar og øvrige Forhold, forekommer det mig, at det maaske vil være rigtigt at opsætte at danne sig en Mening derom, før saadanne Oplysninger kunne komme til at foreligge; først da kunne de bedømmes. Spørgt skal jeg bringe i den ærede Ordførers Erindring, at det ikke er mig, der har indbragt dette Andragende, saa at han ikke nærmest netop af mig kunde vente disse Oplysninger. Men naar man med Hensyn til Dyrtdstillaget til Embedsmændene gjør gjældende, at de ikke kunne komme ud af det med deres Gager uden at faae Tillæg, tror jeg, at denne Bemærkning vist ogsaa kan gjælde for Pensionisterne, som have meget Mindre. Der er kun den ene Forskiel, at Pensionisternes Tjeneste benytter man ikke mere, men om det er tilstrækkelig Grund til at sige: „Dem ere vi færdige med; de kunne støtte sig selv; hvorledes det gaar dem, vedkommer ikke os“, tror jeg dog maaske kunde være tvivlsomt. Under alle Omstændigheder med Hensyn til Enkelte, om hvilke der maatte være fremkommet Oplysninger, at de virkelig have den allerstørste Vanstuelighed ved at støtte sig selv, forekommer det mig, at det er et noget haardt Kaisonnement, navnlig overfor saadanne Folk, som mange Gange have vovet Liv og Blod for Staten, foruden at ofre deres Kræfter i dennes Tjeneste.

Berg: Jeg skal ikke komme ind paa Indstillingspunktet Nr. 5. Jeg tror, at det Spørgsmaal er tilstrækkelig klaret mellem den ærede Ordfører og den ærede Finantsminister. Efter den Attest, der foreligger om den Vedkommende fra Distriktslæge Petreus, turde det vist ikke være Tvivl underkastet, at der er gaaet strengt tilværks imod den Vedkommende. Jeg er enig i den Betragtning, at det ser noget rigorøst ud, naar man har tilstaaet en Invalid en lille Understøttelse af ca. 100 Kr. i en lang Aarrække, og han imidlertid er bleven ældre uden at have forundet sine Saar, altsaa bleven mindre istand til at sørge for sit Erhverv, da i hans Alderdom at tage denne ringe Understøttelse fra ham. Denne Frenngangsmaade synes ikke at stemme med, hvad man ellers i Pensionssager og lignende Forhold bruger mod andre Medborgere i Staten. Jeg er derfor ogsaa overbevist om, at naar dette Forslag henvises til Ministeren, vil Enden især i Uoverensstemmelse med Manden i den nye Invalidelov blive den, at den Vedkommende vil faae sin Invalideforsørgelse tilbage. — Jeg har taget Ordet for at omtale Forslaget under Nr. 7 fra Cieren af Skodborghus, Søren Clausen Petersen, og jeg havde egentlig ventet, at den meget ærede Indenrigsminister havde villet efterkomme den ærede Ordførers Opfordring til ham om at udtale sig om denne Sag; thi jeg tror, at det maa indrømmes, at formelt vilde det have været lige saa rigtigt eller maaske fuldt saa rigtigt, at man havde rettet denne Henvisning til Indenrigsministeren, som til Finantsministeren.